

tedy odvolací soud k těmto okolnostem v námitkách neuplatněným, nelze mu vytýkati rozpor se spisy (§ 503 č. 3 c. ř. s.), ani nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Ostatně nejde o posouzení právního významu indosamentu Doroty R-ové na Františka F-a, neboť žalobcem není František F., nýbrž jde o posouzení žalobcova práva z indosace Františka F-a na žalobce. A tu platí předpis § 91 odst. (2) sm. zák., podle něhož nelze, vyhovují-li směnečná prohlášení v cizině učiněná (byť i byla vadná podle zákonů místa, kde byla učiněna) požadavkům tuzemského zákona, okolnost, že jsou vadná podle cizího řádu právního, namítati proti právní závaznosti prohlášení (indosací), která byla později v tuzemsku na směnku napsána. Platí tedy, pokud jde o indosaci F-a na žalobce, i kdyby vadnou byla indosace předešlá, bezvýjimečně předpis § 87 sm. zák., dle něhož může směnečný dlužník činiti proti bezelstnému indosatáři jen takové námitky, které plynou ze směnečného práva samého nebo mu přísluší bezprostředně proti tomu, kdo právě žaluje. Vyloučeny jsou tedy relativní námitky hmotněprávní z poměru žalovaných k Dorotě R-ové, neboť důkaz obmyslnosti, že totiž žalobce znal při převzetí směnky indosací námitky ty, uznaly nižší soudy za nezdařené.

Nezdařilo-li se žalovaným, jak nižší soudy zjistily, prokázati, že žalující spolek věděl o tom, že směnka byla zaslána indosací do Německa indosatářce Dorotě R-ové, jakož i nebylo-li ze směnky vidno, že jest žalobce indosatářem k inkasu, jest vyloučena proti žalobci i námitka, že byly porušeny devisní předpisy podle § 14 a 16 vlád. nař. č. 46/1924, neboť námitka ta mohla by míti místo jen proti Dorotě R-ové, které byla směnka do ciziny proti předpisům devisním zaslána, kdyby kdyby žalovala, nikoli však proti žalobci, který směnky nenabyl od ní, nýbrž indosací od Františka F-a a to bezelstně, nemaje vědomost o tom, že na R-ovou v Německu byla směnka převedena ze zdejšího státu, ježto okolnost ta ze směnky patrna nebyla. Žalobce i žalovaní jsou tuzemci, jde o tuzemskou směnku a žalobce žaluje jako pravý indosatář z práva vlastního a nemá proto porušení devisních předpisů Hedvikou H-ovou jako remitentkou a indosantkou a Dorotou R-ovou jako další indosantkou vliv na platnost směnečného oprávnění žalobcova. Nejde o plat dlužníka ani o postup do ciziny, ani o plat nebo postup do tuzemska ve prospěch cizozemce, kteréž by podléhaly povolení Národní banky, nýbrž o uplatnění vlastnictví směnky tuzemským indosatářem proti tuzemskému příjemci a vystavitelce, k čemuž povolení toho třeba není. Rovněž nejde o jednání žalobcovo zakázané zákonem, nebo o jednání proti dobrým mravům, jak dovolatelé míní, a jsou proto jejich vývody dovolací v tom směru bezdůvodné.

Čís. 12958.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Nedoplatky nemocenského pojištění nejsou při exekuci na služební příjmy zaměstnancovy privilegovanými pohledávkami ve smyslu § 4 zákona.

Má-li navrženou exekucí býti postížen služební příjem, který má osoba, dříve zavázaná pojišťovně k placení nemocenských příspěvků, nyní v době pozdější jako zaměstnanec třetí osoby, nejde o exekuci k vydobytí pojistného, jež bylo vyměřeno »ze služebního příjmu«.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R II 366/33.)

Václav G. dluhoval Okresní nemocenské pojišťovně pojistné z doby, kdy byl ještě stolařem. Napotom stal se dlužník zaměstnancem (řidičem auta) u Hospodářského družstva pro okres K. (u poddlužníka). K vydobytí nedoplatků povolil soud první stolice Okresní nemocenské pojišťovně exekuci zabavením dvou třetin důchodů, jež má dlužník u poddlužníka, s omezením, že musí dlužníku zůstatí volným roční důchod 3000 Kč. Dlužník stěžoval si do tohoto rozhodnutí potud, že považoval za přípustné zabavení jedné třetiny důchodů s ponecháním 6000 Kč. Rekurzí soud vyhověl rekursu a změnil usnesení prvního soudu v napadené části tak, že povolil zabavení jedné třetiny důchodů, který prý má povinná strana u poddlužníka s omezením, že povinné straně z celkového důchodu musí zůstatí volným roční důchod 6000 Kč.

Důvody: Přípustnost a rozsah exekuce řídí se ustanovením zákona č. 314/1920. Platy zaměstnanců veřejných i soukromých jakéhokoliv druhu jsou zabavitelné pro nepriviligované pohledávky do jedné třetiny s ponecháním 6000 Kč, pro privilegované do dvou třetin s minimem 3000 Kč. Pohledávky druhu posléze uvedeného vyznačeny jsou výčetmo v § 1 odst. (2) cit. zák. Kromě toho jsou privilegovanými pohledávkami podle § 4 pohledávky na daních a jiných veřejných dávkách, které jsou vyměřeny ze služebních příjmů. Jen takové veřejné dávky jsou tedy privilegovanými, které jsou vyměřeny právě ze služebního příjmu, exekucí postíženého. Pojistné nemocenských pojišťoven požívá podle § 173 zák. č. 185 z roku 1928 přednostního práva nedoplatků daní a dávek veřejných. Tím zřejmě jest stanoveno přednostní ukojení pojistného stejně jako jest tomu u jiných tam uvedených veřejných dávek. Z tohoto předpisu nelze vyvoditi, že pojistné (jeho nedoplatky) jest privilegovanou pohledávkou po rozumu § 4 zák. č. 314/1920, neboť jí nejsou ani všechny daně a veřejné dávky, nýbrž jen určitá, přesně tam vyznačená část. Pojistné vyměřuje se sice podle výše mzdy zaměstnancovy (§ 12), avšak hradí je zaměstnanec a zaměstnavatel každý polovicí, po případě hradí zaměstnavatel celé (§ 162 odst. 2). V právním poměru zavázaného jest k pojišťovně jen zaměstnavatel (§ 163). Podstata a účel pojištění dokazuje sama sebou, že pojistné není dávkou ze služebního příjmu. Z takovýchto platů získává naopak práva pojištěnec proti pojišťovně. Nedoplatky nemocenského pojištění jsou tedy při exekucích na služební příjmy zaměstnanců pohledávkami nepriviligovanými. K tomu jest ještě podotknouti, že v souzeném případě jest postížen povolenou exekucí služební příjem, který má osoba, dříve zavázaná proti pojišťovně ku placení nemocenských příspěvků, nyní v době pozdější jako zaměstnanec osoby třetí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení je v souladě se stavem věci a zákonnými předpisy a stačí odkázati k jeho správnému odůvodnění. Dlužník Václav G. byl dříve, jak to z exekučního titulu najevo vychází, stolařem v K. a dlužné pojistné jest ještě z doby, kdy tuto živnost provozoval. Na Ruženě G. bylo vymáháno pojistné z důvodu ručebního podle § 170 poj. zák. Exekuce je vedena na plat, který přísluší »povinné straně« (patrně prvému dlužníku) jako řidiči auta u Hospodářského družstva pro okres K., a je tedy zřejmé, že pojistné, o kteréž jde, nebylo vyměřeno ze služebního příjmu předmětnou exekucí postiženého. Není-li tomu tak, pak nelze o tom mluvit, že běží podle § 4 zákona čís. 314/1920 sb. z. a n. o exekuci k vydobytí částky na pojistném — veřejné dávce na roveň postavené —, jež byla vyměřena ze služebního příjmu, t. j. patrně toho příjmu, který je předmětem exekuce.

Čís. 12959.

Vklad vnuceného práva zástavního nelze povolit v poznamenaném pořadí, třebaže bylo k žádosti připojeno usnesení o poznámce pořadí. Byl-li přes to vklad v poznamenaném pořadí povolen a nebyl-li proti tomu podán opravný prostředek, nastává formální právní moc zápisu a jest na zadním věřiteli, aby se odporem při rozvrhovém roku domáhal soudního výroku o materiální neplatnosti zápisu a důsledkem toho nepřiznání pohledávky dotyčného věřitele v požadovaném pořadí. Pokud zadní věřitel tak neučinil, brání formální právní moc zápisu soudci při rozvrhu nejvyššího podání, by k této neplatnosti přihlížel z úřadu.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R II 419/33.)

V rekursu proti rozvrhovému usnesení uplatňoval zadnější knihovní věřitel, že neměla býti předchozímu knihovnímu věřiteli přikázána pohledávka v pořadí poznámky pořadí, ježto šlo o vnucené zástavní právo. Rekursní soud nevyhověl rekursu. D ů v o d y: Podle § 234 prvý odstavec, ex. ř. jsou účastníci tam uvedení jen v mezích práva, které jim přísluší podle § 213 ex. ř. k odporu, oprávnění napadati rozvrhové usnesení, avšak k důvodům odporu, které mohly býti k platnosti přivedeny, ale při rozvrhovém roku nebyly předneseny, nelze přihlížeti. Stěžovatel nebyl sice podle spisů přítomen při rozvrhovém roku, ale, chtěl-li uplatnit své silnější právo proti věřiteli podle pořadí předcházejícímu, měl se dostavit a vznést odpor, což však neučinil. Rozvrhové usnesení odporuje v napadené části knihovnímu stavu, naopak jest s ním v souladu. Lze ovšem přisvědčiti stěžovateli, že v poznámce pořadí nelze vložiti vnucené zástavní právo, avšak nepodáním opravného prostředku proti usnesení o vnucený vklad zástavního práva nastává formálně právní moc toho usnesení a zápisu, avšak nezakládá jeho materiální platnost a poškození věřitelé jsou oprávněni k odporu. Z úřadu nelze k tomu